

Egy este Doroghyéknál

Már reggel azzal a tudattal ébredtem, hogy mennem kell tanítani. Nem rossz dolog a tanítás, de sokat elvesz a szabadidőmből. Szerencsére nincs minden nap, így tudok a barátaimmal lenni vagy azzal foglalkozni, ami tényleg érdekel.

Kezdett beborulni az ég, amikor sétáltam Doroghyék háza felé. Kicsit meg is áztam.

Még be se léptem az ajtón, de már hallottam azt az idegesítő nevetést! Természetesen Ilike volt az. Mindegy, nem törődtem vele.

Nekikezdünk a tanulásnak. Sanyika a szokásosnál is értetlenebb volt, de sebj! Legalább adódott egy kis kihívás. Kicsit később megjelent Bella, mint mindig, most is gyönyörű volt és bájos. Örültem a jelenlétének, de attól féltem, hogy megint akkora vitát csapnak.

Mikor már azt hittem, minden rendben lesz, megjelent a szigorú Viola. Azt gondoltam, csak benéz, hogy minden rendben van-e. Ám hirtelen elkezdett kiabálni Bellával, hogy úgy volt, megbeszélték: nem zavarja a tanulást.

Megpróbáltam szólni Violának, hogy Bella nem csinált semmi rosszat, de meg se hallotta. Persze Bella se az a fajta, aki nem szól vissza, így ismét veszekedni kezdtek. A kis Ilike nevetve hallgatta őket, hogyan bírta ki, fel nem foghatom!

Ekkor megjelent az apuka is, már csak ez hiányzott! – merengtem magamban. Sanyika és én hallgattunk, miközben az apa is elkezdett kiabálni.

A sok vitával az idő is elment, egészen az óra végéig ment a veszekedés.

Mivel már nem akartam ezt hallgatni, az idő lejárt, elköszöntem Sanyitól és kísértéltem. A vita hevében senkinek sem tűnt fel távozásom.

A mai tanításnak végképp nem volt sok értelme, de ennél a családnál egyszerűen nem lehet nyugodtan tanítani. Folyton történik valami, meg ez az állandó civódás is! Nincs nyugodt életük, az egyszer biztos!

Dóra Dominik 8.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola